

Phần 18

Chương 86

Tình Thâm Duyên Ngắn

Từ sau khi bắt được Sa Thiên Lý, Khai Phong phủ không phải người truy bắt Cát Thu Nương nữa, mà sắp xếp nhân thủ trong phủ nha, mở ra thiên la địa võng, chờ Cát Thu Nương chui đầu vào lưới. Nhưng mà, tin tức Sa Thiên Lý truyền ra đã vài ngày, Khai Phong phủ thần kỳ sóng yên bể lặng. Cát Thu Nương vẫn không xuất hiện, khiến mọi người bắt đầu lo lắng. Thậm chí có người hoài nghi, Cát Thu Nương liệu có mạo hiểm tới cứu Sa Thiên Lý không.

“Người nói Cát Thu Nương này có phải đã chạy trốn rồi không? Theo tình hình hiện nay, người thông minh một chút là biết, trong phủ nha khẳng định có trọng binh canh gác, chờ bắt ả. Chẳng lẽ ả lại ngốc tới mức lao vào cạm bẫy sao? Chúng ta chờ đợi như vậy, có phải đang lãng phí thời gian không?” Canh giữ bên ngoài nhà lao mấy ngày đều không có động tĩnh, Mã Hán có chút không kiên nhẫn, bực tức than thở với Vương Triều.

Vương Triều nhíu mi, suy nghĩ một lát. Tuy rằng hắn cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn tin tưởng mưu kế của Bao đại nhân không sai: “Đại nhân nói, hắn là không sai. Chúng ta cứ canh giữ cho cẩn thận là được.”

“Nhưng mà...” Mã Hán còn muốn nói gì, nhưng nhìn thấy Triển Chiêu tới, vội chào hỏi. “Triển đại nhân!”

Triển Chiêu vỗ vai Vương Triều cùng Mã Hán: “Các huynh đệ vất vả rồi. Dán thông báo đã ba ngày, ngày mai là ngày hành hình Sa Thiên Lý, tối nay là đêm cuối cùng, Cát Thu Nương kia tuyệt đối sẽ có hành động, mọi người phải đề cao cảnh giác, lúc nào cũng sẵn sàng bắt người.”

“Vâng, Triển đại nhân” Vương Triều, Mã Hán cùng vài nha dịch đang canh giữ ở đại lao phủ nha cùng đáp.

Triển Chiêu gật đầu với bọn họ, nhìn bốn phía một vòng, rồi ẩn thân vào chỗ tối.

Đêm ngày hai tám tháng chạp, trời không trăng, bầu trời đen như mực, nhưng vẫn có vô số sao trời lóe lên tinh quang, khiến người ta vẫn thấy được chút ánh sáng.

“Đang, đang, đang...”

“Trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy.”

“Đang, đang, đang...”

“Trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy.”

Tiếng phu canh gõ mõ cầm canh, xa xa truyền đến. Đã là canh ba, đêm rất sâu, rất lạnh, cũng rất yên tĩnh. Những người canh giữ ở đại lao Khai Phong phủ không dám trễ nải chút nào, luôn chú ý bốn phía. Nhưng mà, đã hơn nửa đêm trôi qua, ngoại trừ gió thổi cỏ lay, một chút động tĩnh cũng không có.

Đột nhiên, có ánh lửa từ cách không xa nháng lên. Ngay sau đó, khói đặc theo gió bắc nhẹ nhàng thổi tới. Sau đó, loáng thoáng có tiếng người truyền tới.

“Đi lấy nước mau, đi lấy nước mau! Mau cứu hỏa...”

“Triển đại nhân!” Vương Triều từ sau cây chui ra. “Cháy rồi.”

Triển Chiêu đứng dưới mái hiên, cau mày nhìn hướng tây nam. Không phải cháy, mà là có người phóng hỏa. Không ngờ Cát Thu Nương còn một chiêu này. Đã nhiều ngày đề phòng ả thả độc trong thức ăn ở Khai Phong phủ, lại không nghĩ ả sẽ đốt phòng, điệu hổ ly sơn.

“Vương Triều Mã Hán, các ngươi mau mang theo huynh đệ nhanh chóng đi cứu hỏa.”

“Vâng!” Mã Hán lĩnh mệnh, mang theo các huynh đệ vội vàng rời đi.

“Vương Triều, sao ngươi không đi?” Triển Chiêu thấy Vương Triều vẫn đứng tại chỗ liền hỏi.

“Thuộc hạ ở đây cùng Triển đại nhân bắt địch.”

“Vương Triều, ở đây có Triển mỗ là đủ rồi, ngươi mau chóng đi cứu hỏa đi. Thời tiết khô hanh thế này, gió lại lớn, nếu dập lửa chậm, chỉ sợ sẽ tổn hại đến dân chúng xung quanh.” Đối phó với một Cát Thu Nương không có Bạo vũ lê hoa châm, một mình Triển Chiêu là đủ rồi. Ban đầu sắp xếp nhiều người phòng thủ như vậy, cũng chỉ để đề phòng vạn nhất. Nay xảy ra tình huống này, tất nhiên là cứu hỏa quan trọng hơn.

“Triển đại nhân...” Vương Triều có chút do dự.

“Còn không mau đi!” Lạnh lùng nói.

“Vâng, Triển đại nhân đừng lo.” Vương Triều vội vàng đáp ứng, vội vàng chạy đi.

Đợi Vương Triều đi rồi, Triển Chiêu không ần thân vào chỗ tối nữa, dứt khoát quang minh chính đại đứng ngoài cửa đại lao chờ. Hắn biết, bất kể thế nào, Cát Thu Nương nhất định sẽ xuất hiện. Quả nhiên, chưa qua bao lâu, liền có người xuất hiện trong sân. Người kia, có khuôn mặt giống hệt như Hà Kim Liên đã chết.

“Cát Thu Nương?” Triển Chiêu oán hận nhìn chăm chăm vào ả, ánh mắt tràn ngập sát khí. Ánh mắt kia, giống như hận không thể từ trên người ả đốt ra một cái động.

“Không sai.” Cát Thu Nương cười lạnh, “Triển Chiêu, ngươi thật không ngờ hả?”

Triển Chiêu nắm chặt bảo kiếm trong tay, gân xanh nổi lên, hàm răng cắn chặt, cơ hồ muốn cắn vỡ răng, cũng không có thể ngăn lại lửa giận trong lòng. Ngàn tính vạn tính, ngàn phòng vạn phòng, hẳn thật không ngờ ả lại bày ra chiêu này.

“Cát, Thu, Nương!” Triển Chiêu gằn từng chữ một.

“A, Triển Chiêu, ta cũng không ngờ. Biết rõ các ngươi bày cạm bẫy bắt ta, còn ngờ ngách hồ đồ chạy tới cho các ngươi bắt. Các ngươi biết dùng Sa Thiên Lý áp chế ta, chẳng lẽ ta không biết sao? Bao đại nhân ta gặp không gặp được bắt không bắt được, có điều, sống chết của nàng, ngươi sẽ không mặc kệ chứ?” Cát Thu Nương cười đến đắc ý, đao trên tay nhẹ nhàng vừa động, đi thêm một tấc: “Ta chỉ cần dùng thêm chút lực trên tay, nàng, sẽ đi đời nhà ma.”

Hiểu Vân chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo từ cần cổ tản ra. Lưỡi đao kia áp ở trên làn da, khiến lỗ chân lông cả người nàng dựng lên. Nàng thật sự sợ hãi, sợ đến cả người đều run rẩy. Nàng muốn lên tiếng gọi Triển Chiêu, nhưng há mồm lại không phát ra âm thanh. Nàng sợ bản thân mình mà mở miệng, giọng nói run rẩy của nàng sẽ khiến sự yếu đuối và sợ hãi lộ ra không sót chút nào. Như vậy, sẽ chỉ làm Cát Thu Nương càng thêm đắc ý, khiến Triển Chiêu càng thêm bị động. Nàng mở to hai mắt, không lay chuyển nhìn Triển Chiêu. Hiện tại nàng có thể làm, chỉ là cắn chặt môi dưới, không để mình run lên, không để mình bật khóc.

“Thả nàng ra.” Triển Chiêu nửa híp mắt, lạnh lùng trừng Cát Thu Nương, ánh mắt giống như đao, lạnh băng như sương.

“Có thể, ngươi thả Sa Thiên Lý, ta để lại nàng.” Cát Thu Nương đưa ra điều kiện.

“...” Triển Chiêu không nói gì, yên lặng nhìn Cát Thu Nương, muốn tìm ra sơ hở của ả, cứu Hiểu Vân ra. Có điều ả giữ Hiểu Vân trước ngực, cả người giấu sau người Hiểu Vân, ám tiễn của hắn lúc này cũng không dùng tới được. Mà bảo đao kia, dán chặt vào cần cổ mảnh khảnh của Hiểu Vân, chỉ thoáng động sẽ máu đổ đương trường. Cho dù Triển Chiêu võ công cao cường, lúc này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Vân nha đầu!” Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy đến, vừa thấy tình hình, cả trái tim cũng vọt lên tới cổ. Bọn họ một lòng che chở Bao đại nhân, không nghĩ tới Cát Thu Nương lại xuống tay với Hiểu Vân: “Ngươi buông nàng ra!”

Cát Thu Nương nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, kéo Hiểu Vân lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn bọn họ: “Các ngươi thả Sa Thiên Lý ra, ta để lại nha đầu này.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường lập tức đồng ý, xoay người chạy vào trong lao, lại bị Triển Chiêu ngăn lại.

“Bạch huynh!”

Bạch Ngọc Đường trừng Triển Chiêu, lửa giận cháy ngùn ngụt trong mắt: “Triển Chiêu! Người làm gì vậy? Chẳng lẽ người thật sự vì một phạm nhân mà không để ý tới an nguy của Vân nha đầu sao? Mấy ngày trước, người vừa mới thề xong, nói chỉ cần người sống thêm một ngày, sẽ bảo vệ nàng một ngày, lời này còn vang bên tai, nhưng người hiện đang làm cái gì? Sớm biết như vậy, Ngũ gia ta tuyệt đối sẽ không buông tha nàng, đem nàng tặng cho người!”

Triển Chiêu nhú mày nhìn Bạch Ngọc Đường. Hấn sao có thể không để ý tới an nguy của Hiểu Vân, nhưng mà, chỉ sợ sau khi bọn họ thả Sa Thiên Lý, Cát Thu Nương sẽ không bỏ qua như vậy. Khi đó, bọn họ sẽ không còn lợi thế để kiềm chế Cát Thu Nương, an toàn của Hiểu Vân làm thế nào để cam đoan?

Thấy hai người giằng co, Cát Thu Nương trong lòng đặc ý. Xem ra, nha đầu kia ở trong lòng bọn họ, phân lượng không nhỏ. Có điều, xem bộ dáng bọn họ còn cần một ít kích thích. Vì thế trên tay thoáng động, trên đao lập tức xuất hiện một vết máu, máu đỏ từ trên cần cổ tuyết trắng trào ra.

Hiểu Vân cảm thấy một trận đau đớn, từ trên cần cổ lan ra, nhịn không được rên rỉ thành tiếng. Nữ nhân đáng chết, nữ nhân xấu xa, nữ nhân ti bỉ vô sỉ hạ lưu này!

“Hiểu Vân!”

“Vân nha đầu!”

Hai người ở đối diện đồng thời quay đầu, kinh hô thành tiếng.

Cát Thu Nương cười đặc ý. “Triển Chiêu! Ta không tin người sẽ không để ý. Sống chết của nha đầu này thật sự không quan hệ tới người sao?”

“Người...” Triển Chiêu bị chọc tức tới đỉnh điểm, lại bất đắc dĩ, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Cát Thu Nương.

“Triển Chiêu! Người điên rồi! Người chạy rồi có thể bắt lại. Nếu nha đầu bị làm sao, sẽ chết đó!” Bạch Ngọc Đường trong cơn giận dữ quát Triển Chiêu.

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, cân nhắc một phen, rồi mới thôi lui vài bước. “Làm phiền Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, bước nhanh mấy bước vào trong lao. Khi đi ra, trên tay dẫn theo một người, một thân tù phục, tóc tai rối bù, tay trái cùng bả vai dùng vải trắng buộc kín. Nhìn thấy Cát Thu Nương, sắc mặt lộ vẻ vui mừng kinh hô thành tiếng: “Thu Nương!”

“Sa ca!” Cát Thu Nương nhìn người kia, tâm như đao cắt. Hay cho Triển Chiêu người, hay cho Bạch Ngọc Đường người, dám biến Sa ca của ta thành dạng đó. Còn có người nữa! Cát Thu Nương cúi đầu hung hăng lườm Hiểu Vân. Chúng ta thoát hiểm rồi, ta nhất định chém đứt tay trái của người, báo thù cho Sa ca!

“Cát Thu Nương, Sa Thiên Lý ở đây. Ta đếm tới ba, chúng ta đồng thời thả người.” Triển Chiêu đem Sa Thiên Lý kéo đến bên người, siết chặt lấy cánh tay không bị thương của hắn, nói với Cát Thu Nương. Sau đó, lại liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch huynh, sau đó Hiểu Vân giao cho người. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, gật gật đầu.

Cát Thu Nương thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mắt qua mày lại, trong lòng biết bọn họ sẽ không đơn giản buông tha mình như vậy, theo công phu của hắn, nếu không có bùa bảo mệnh, nhất định không thể trốn thoát khỏi tay bọn họ. “Bạch Ngọc Đường, lời người nói đã nhắc nhở ta, người thả rồi còn có thể bắt lại. Chúng ta tránh được lúc này, không chắc có thể thoát được sau đó. Thế này đi, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, các người chém vào tay đối phương đi. Nếu không, nha đầu này sẽ chết.”

Hiểu Vân trong lòng suy tính, nàng biết, nữ nhân gian trá này sẽ không khinh suất mà dừng tay, sẽ một tấc lại muốn tiến thêm một thước, yêu cầu càng nhiều. Quả nhiên, ả còn có hậu chiêu. Vết thương trên cổ đã ngưng chảy máu, giờ phút này, nàng ngược lại không còn sợ hãi nữa. Nếu nàng tiếp tục yên lặng, không nghĩ ra cách, tay của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sẽ bị phế mất.

“Cát Thu Nương, người không sợ Triển Chiêu giận dữ sẽ giết Sa Thiên Lý sao? Người lấy ta áp chế bọn họ, bọn họ cũng có thể lấy Sa Thiên Lý áp chế người. Hai bên đều là mạng người, đều là lợi thế, cơ hội hai bên là ngang nhau, điểm khác biệt chính là người chỉ có một mình, mà Khai Phong phủ không chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.”

Tay Cát Thu Nương giữ trên cổ tay trái Hiểu Vân căng thẳng: “Người ít nói nhảm đi! Triển Chiêu là loại người nào, hắn sẽ không. Hơn nữa, bọn họ vì người, sẽ không mạo hiểm như vậy.”

Hiểu Vân nhin không được ho khan vài tiếng, cổ nhin cảm giác đau đớn từ trên cổ truyền đến, nở nụ cười. Nàng đột nhiên cảm thấy bất lực, chưa bao giờ bất lực như lúc này. Thúc thủ vô sách, hết đường xoay sở. Nếu không phải bản thân không có võ công, không có năng lực tự bảo vệ, cũng sẽ không bị Cát Thu Nương bắt lấy áp chế Triển Chiêu. Những lời ngày trước Mạnh Xuân Ny nói, giờ phút này giống như ma âm lặp đi lặp lại, quanh quẩn bên tai. Thật đáng hận, đáng hận. Nay, nàng đã thật sự trở thành gánh nặng của hắn, trói buộc của hắn.

Triển đại ca... Ngũ ca...

“Các người, nghĩ xong chưa? Mỗi người thiếu một cánh tay phải, hay nhìn nha đầu này chịu chết?”

Hiểu Vân nhìn ánh mắt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn về phía mình, kiên định như vậy. Bọn họ đều là hán tử, chỉ đổ máu không đổ lệ, không sợ đau, không sợ chết. Nhưng mà, có thể nào lại vì nàng, khiến bọn họ hy sinh lớn như vậy sao? Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiếu một cánh tay phải, bọn họ vẫn là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sao? Tay phải của kiếm

khách quan trọng thế nào chứ, không thể cầm kiếm, bọn họ có còn là họ không? Vì nàng, không đáng, không đáng! Nàng đột nhiên rất hận bản thân mình, Đinh Hiểu Vân à Đinh Hiểu Vân, người có tài đức gì, người có tài đức gì chứ!

“Triển đại ca, Ngũ ca, không được...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về mặt phức tạp nhìn Hiểu Vân một chút rồi xoay người nhìn sang chỗ khác, không nhìn nàng nữa. Hai người đứng đối diện nhau, tay trái đặt trên chuôi kiếm, chậm rãi rút bảo kiếm của mình ra, dưới ánh sáng chập chờn, hàn quang trên lưỡi kiếm tỏa ra lấp lánh.

Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương chăm chú nhìn mọi việc, lạnh lùng cười.

Không được...

Nước mắt khiến hai mắt mơ hồ, nhìn bọn họ, trong đầu Hiểu Vân đột nhiên hiện lên một màn: Ran bị bắt cóc, Shinichi đứng đối diện, cầm súng lục chỉ vào bọn họ, bùm một tiếng, viên đạn sạt qua đầu Ran...⁽¹⁾

“Con tin hành động không thiện, sẽ trở thành gánh nặng của kẻ bắt cóc.” Đây là lời thoại được nói ra.

Hiểu Vân hơi nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt chảy vào miệng, vừa đắng vừa mặn, lan dọc khóe miệng, thật chua chát.

Triển đại ca... Xin lỗi. Nếu ta không chết, chúng ta lập tức thành thân, được không?

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, trượt qua lưỡi dao. Nàng nghe thấy tiếng quần áo của mình bị lưỡi dao cứa qua, còn có, giọng nói của bọn họ, khiếp sợ mà kinh hãi.

“Nha đầu...”

“Hiểu Vân! Không...”

“Người!” Cát Thu Nương không ngờ tới hành động này của Hiểu Vân, vội túm nàng lại, nhanh chóng rút đao. Tuy rằng lưỡi đao chệch đi, nhưng vẫn chậm một chút. Lưỡi đao sắc bén kia đã chém qua vạt áo, xuyên qua da thịt mềm mại, máu đỏ trào ra. Trong nháy mắt nhiễm đỏ vạt áo trắng. Giọt giọt rơi trên mặt đất, nở ra từng đóa hoa diễm lệ, giống như mạn châu sa hoa nở trên đường xuống hoàng tuyền, lãnh diễm, mị hoặc mà mê lương.

Cát Thu Nương ngây ngẩn cả người, ánh mắt mở lớn, bất khả tư nghị nhìn Hiểu Vân không ngừng trượt thân thể xuống. Nữ nhân này, nữ nhân này...

Hai thanh kiếm soạt ra khỏi vỏ. Kiếm quang lóa mắt, hàn khí bức người, sát khí nồng nặc xông tới.

“Cát Thu Nương, người nạp mạng đi!”

Trong nhất thời, đao quang kiếm ảnh, hổ gầm rồng thét.

Đau, thật sự rất đau! Đinh Hiểu Vân, người là đồ ngu ngốc, lại đi làm chuyện ngu xuẩn này, người thật sự là ngu ngốc... Nhưng mà, nhưng mà, bọn họ không sao thì tốt rồi...

Hiểu Vân nằm trên tuyết, hốt hoảng thấy trước mặt có bóng người chớp lên, sau đó cảm giác được thân thể mình bị ôm lên, nhưng miệng vết thương đau quá, đau quá... Đau đến mức khiến thần trí của nàng không còn rõ ràng, không thấy rõ là ai đang ôm nàng, chỉ cảm thấy hơi thở kia vô cùng quen thuộc, ấm áp, khiến nàng an tâm.

Triển đại ca, không cần, không cần dao động vì ta. Ta đau quá...

Hiểu Vân cố gắng muốn mở to mắt, nhìn Triển Chiêu, lại không thể thấy rõ mặt hắn. Chỉ cảm thấy rất đau, rất mệt mỏi. Năng lượng trong thân thể từng chút từng chút một bị hút ra, không còn sức lực, không thể nhúc nhích, ngay cả sức lực để mở mắt cũng không có. Nhưng trong đầu lại có vô số cảnh tượng hiện lên. Trong những cảnh tượng này, có rất nhiều người. Ba, má, em gái, Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường, còn có Triển Chiêu, thật nhiều thật nhiều người.

Lần đầu tiên gặp Triển Chiêu, hắn đứng dưới tàng cây cười với nàng. Lúc gặp nàng rơi xuống nước, hắn ôm nàng trở về. Bọn họ cùng nhau nói chuyện phiếm, ngâm thơ đối họa. Bọn họ ôm nhau cùng ngủ, nụ hôn đầu tiên, bọn họ... Thật nhiều thật nhiều chuyện, thật nhiều thật nhiều hình ảnh, trong nháy mắt giống như thủy triều trào dâng trong đầu nàng.

Nàng, sắp chết sao? Vì sao lại nhớ tới những chuyện đó? Không, không được... nàng không muốn chết, nàng không thể chết được. Nàng đã đồng ý sẽ thành thân với Triển Chiêu, nàng còn chưa bái đường với hắn, chưa cùng hắn động phòng, còn chưa sinh tiểu Triển Chiêu cho hắn, nàng còn chưa, chưa...

“Nha đầu, nha đầu! Đường gia tẩu tử, ngài tới rồi!”

“Hiểu Vân, Hiểu Vân! Nàng cố chịu đựng. Tiên sinh, tiên sinh...”

Ghi chú:

1. Các nhân vật và tình huống trong bộ truyện tranh Thám tử Conan.

Chương 87

Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ

Cát Thu Nương bị bắt, án của Địch Thanh có tiến triển lớn. Bằng vào gương mặt của ả và Hà Kim Liên giống nhau như đúc, có thể giải thích một vấn đề quan trọng. Ma ma của Hạnh Hoa Lô tới nhận mặt, chứng minh Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương chính là một nam một nữ trọ lại ở chỗ bọn họ. Hơn nữa

từ bộ giá y tịch thu được ở Hạnh Hoa Lâu, việc Cát Thu Nương giả trang làm Hà Kim Liên đã là sự thật không thể nghi ngờ.

Còn nữa, trên giá y có một chỗ bị rách rất nhỏ, một vài sợi tơ bị đứt đứt, mà sợi tơ này, giống hệt những sợi tơ Công Tôn Sách tìm được ở nhánh cây bên ngoài phòng Hà Liệt. Giá y này do thợ may trong cung đình may, sợi tơ kia không phải nhà bình thường có thể có. Bởi vậy suy đoán, đêm đó “Quý hồn” kêu oan với Hà Liệt, cũng không phải oan hồn của Hà Kim Liên, mà là do Cát Thu Nương giả trang biến thành.

Đối mặt với bằng chứng như núi, cho dù ả muốn nói láo, cũng không thể thoát tội. Bao đại nhân thẳng đường thẩm án, Cát Thu Nương thẳng thắn nhận hết tội danh. Hơn nữa còn khai ra người sát hạ Hà Kim Liên là Hoắc Thiên Báo. Giết chết các nha hoàn thị vệ tùy thân của Địch nương nương, bắt cóc Địch nương nương cũng là Hoắc Thiên Báo. Bất kể ả xuất phát từ nguyên nhân gì, vì cùng đường, lương tâm thức tỉnh cũng được; hay là vì Hoắc Thiên Báo hại ả tới mức này, sinh ra oán hận muốn trả thù cũng được. Tóm lại lời chứng của ả vô cùng quan trọng đối với Địch Thanh cùng Khai Phong phủ.

Đối mặt với những chứng cứ cùng lời khai đó, Hà Liệt cuối cùng cũng tin tưởng người sát hại con gái Hà Kim Liên của ông ta không phải Địch Thanh mà là một người khác. Có điều, cho dù là ai giết Hà Kim Liên, nàng cũng đã hương tiêu ngọc vãn, không còn sống nữa. Người chết đã chết, việc người sống có thể làm, chỉ là bắt lấy hung thủ, đem ra trừng phạt trước công lý để an ủi vong linh.

Đúng lúc, biên quan truyền đến tin tức, Tây Hạ Lang chủ lui binh cầu hòa, Địch nương nương cùng Địch Thanh đã từ Tây Hạ trở lại Nhận Môn Quan, đang trên đường trở lại kinh thành, ít ngày nữa sẽ về tới Biện Lương. Cho tới lúc này, việc của Khai Phong phủ phải làm với án này là phải bắt được chủ phạm Hoắc Thiên Báo, trả lại trong sạch cho Địch Thanh, trả lại công đạo cho người chết.

Vụ án dần dần sáng tỏ, sự tình cũng tiến triển theo chiều hướng ngày càng tốt, người của Khai Phong phủ cuối cùng cũng có thể khẽ thở phào một hơi. Chỉ duy có một việc, khiến mọi người không thể nào vui vẻ nổi, đó là Hiếu Vân bị trọng thương, nguy nan sớm tối.

Đêm qua sau khi Hiếu Vân bị thương, Công Tôn Sách và Văn Hồng Ngọc cùng nhau cứu chữa, tuy rằng đã tạm thời bảo vệ được tính mạng, nhưng vết thương của nàng quá sâu, mất máu rất nhiều, suốt một đêm vẫn chưa tỉnh lại. Văn Hồng Ngọc đêm qua nói, nếu hôm nay vẫn không tỉnh, tính mạng Hiếu Vân chỉ sợ khó giữ được.

Những lời này của Văn Hồng Ngọc khiến mọi người chấn kinh. Công Tôn Sách tất nhiên không cần phải nói, cho dù Văn Hồng Ngọc không nói gì, tình hình của Hiếu Vân ông cũng biết rõ, mạch đập cùng hô hấp của nàng quá mong manh. Nhưng khi nghe thấy những lời của Văn Hồng Ngọc nói ra, ngực vốn đang đau đớn không ngừng, giống như càng đau hơn.

Còn Triển Chiêu lập tức ngậy người tại chỗ, trợn mắt nhìn Hiểu Vân nằm không nhúc nhích trên giường, vẻ mặt không thể tin được. Ngay cả Bạch Ngọc Đường giận dữ rút kiếm nói muốn đi chém Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý, hắn cũng không có phản ứng gì, hoàn toàn không nghe thấy. Cũng may có Văn Hồng Ngọc ngăn cản Bạch Ngọc Đường đúng lúc, không để hắn nhất thời xúc động gây ra sai lầm.

Bao đại nhân đau lòng, Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán đau lòng, cũng có thể hiểu. Hiểu Vân đối với bọn họ, là người thân, giống như con gái, giống như em gái vậy! Đêm hôm đó, đối với bọn họ thật sự là dày vò.

Triển Chiêu cả đêm ngồi bên giường Hiểu Vân, một bước không rời. Mặc kệ người khác khuyên nhủ thế nào cũng không được, đành để mặc hắn. Công Tôn Sách thấy Triển Chiêu canh giữ bên cạnh Hiểu Vân, liền trở về thư phòng của mình, lục tung sách y, nghiên cứu xem có phương pháp gì có thể cứu Hiểu Vân hay không.

Suốt mấy canh giờ, Triển Chiêu đều trong trạng thái hốt hoảng, hắn nhìn Hiểu Vân, giống như thấy nàng mở to mắt cười với hắn, nói với hắn. Nhưng lúc hắn cẩn thận nhìn kỹ lại, đối mặt với hắn, vẫn là khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, không có cảm xúc. Đêm dài từ từ trôi qua, là bóng đen vô tận, không nhìn tới ánh sáng. Hắn cũng hy vọng mình có thể ngủ, sau đó khi tỉnh lại, vui mừng phát hiện mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng chân thật. Sau khi tỉnh mộng, Hiểu Vân vẫn như cũ, êm đẹp, vui vẻ. Nhưng mà, hắn không ngủ được, mà đây cũng không phải là ác mộng, mà là một sự thật đáng sợ như cơn ác mộng kéo dài vô tận.

Bình minh, Triển Chiêu rời đi, bởi vì hắn là Triển hộ vệ của Bao đại nhân, hắn cũng có công việc cần phải làm. Nửa ngày trôi qua, Bao đại nhân thẩm án xong. Kết thúc thẳng đường, Triển Chiêu đáng lẽ phải đi tuần tra trong thành theo lệ, nhưng Bao đại nhân thông cảm, cho hắn tạm dừng tuần tra, giao lại cho các huynh đệ trong nha môn. Triển Chiêu quan tâm đến Hiểu Vân, hạ công đường liền chạy tới phòng của nàng.

Đứng ở trước cửa phòng, Hiểu Vân do dự không dám vào. Hắn hy vọng lúc này Hiểu Vân đã tỉnh, hắn đẩy cửa đi vào, sẽ thấy nàng tròn mắt nhìn hắn cười, gọi hắn là Triển đại ca. Nhưng mà... Triển Chiêu vươn tay, dừng giữa không trung, nhìn cửa phòng đóng chặt, một mình thở dài. Những năm gần đây, hắn chưa từng sợ điều gì, nhưng mà, hiện giờ ngay cả dũng khí đẩy một cánh cửa cũng không có.

Cánh cửa trước mắt bị mở từ bên trong, mở cửa là Văn Hồng Ngọc.

“Triển đại nhân, sao lại không vào?”

“Đường phu nhân.” Triển Chiêu thu hồi tay, ôm quyền thi lễ với Văn Hồng Ngọc. “Hiểu Vân nàng...” Tỉnh chưa?

Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, lắc đầu, thở dài.

Thấy biểu hiện không biết làm gì của nàng, Triển Chiêu đau lòng một trận. Quả nhiên, vẫn chưa tỉnh, hấn sợ hãi, chính là chuyện này... Một ngày, chỉ còn lại chưa đến bốn canh giờ...

“Triển đại nhân, ngài vào trong trò chuyện cùng Hiểu Vân cô nương đi, nghe được giọng nói của ngài, có lẽ đối với nàng sẽ có ích.” Văn Hồng Ngọc thối lui mấy bước, để Triển Chiêu vào trong. Triển Chiêu không vội vã bước vào mà nhìn Văn Hồng Ngọc, hỏi vội vàng: “Đường phu nhân, sẽ có hiệu quả sao?”

Văn Hồng Ngọc nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ta không thể cam đoan, nhưng đây là việc duy nhất có thể làm trước mắt. Nếu Hiểu Vân nghe được tiếng ngài nói chuyện, nói không chừng có thể kích thích tinh thần cầu sinh của nàng. Hiện giờ nỗ lực muốn sống của nàng rất quan trọng, ngài có thể giúp nàng một chút.”

“Tinh thần cầu sinh...” Triển Chiêu nghe có cái hiểu có cái không, nhưng giờ phút này hấn không muốn tìm hiểu, sau khi gật đầu với Văn Hồng Ngọc liền sai bước vào phòng trong. Ở bên giường, Tiểu Thúy đang ngồi ngây người nhìn Hiểu Vân. Ánh mắt vừa đỏ vừa trũng, là kết quả khóc một hồi lâu. Thấy Triển Chiêu vào, vội đứng lên tiếp đón hấn. “Triển đại nhân.”

“Tiểu Thúy.” Triển Chiêu gật đầu với Tiểu Thúy: “Ngươi lui xuống nghỉ một lát đi.”

Tiểu Thúy lắc đầu không chịu. “Tôi muốn trông tiểu thư.”

“Có ta ở đây, ta canh Hiểu Vân, nếu nàng tỉnh, ta lập tức báo cho người biết.”

Triển Chiêu nói như vậy, Tiểu Thúy mới lưu luyến không rời mà đứng lên. Văn Hồng Ngọc không biết đã đi từ lúc nào, Tiểu Thúy cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Triển Chiêu ngồi xuống chiếc ghế đặt bên giường, nhìn Hiểu Vân đang hôn mê bất tỉnh, trong đầu hiện lên vẻ mặt sinh động của nàng ngày xưa. Khi thì vui vẻ, khi thì nghịch ngợm, khi thì tức giận, khi thì giáo hoạt, khi thì có chút ngây ngốc, sinh động mà phong phú. Nhưng lúc này, trên mặt nàng cái gì cũng không có. Vẻ mặt yên tĩnh, không còn sinh khí, giống như không có sự sống, không hề nhúc nhích.

Triển Chiêu cảm thấy trong lòng từng cơn đau nhói lên, chóp mũi cay cay, Hiểu Vân, Hiểu Vân...

Triển Chiêu chậm rãi vươn tay, muốn nắm tay nàng, nhưng đụng tới mu bàn tay nàng lại dừng lại. Tay nàng lúc này không thể chạm, chỉ chạm nhẹ cũng sẽ liên lụy tới vết thương, ảnh hưởng tới sự hồi phục của nàng.

Vết thương của nàng kéo từ xương quai xanh bên phải, kéo xuống bên dưới ngực phải. Tuy rằng không vào chỗ yếu hại, nhưng miệng vết thương lại rất sâu

và dài, ước chừng không dưới ba tấc. Đem qua từ vết thương máu không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ quần áo của nàng, nhiễm đỏ tay hấn, chảy cả xuống giường. Mặc dù hấn đã điểm mấy huyết đạo xung quanh vết thương, cũng không thể làm máu ngừng lại, mãi cho đến khi Đường phu nhân ra kỳ chiêu, bịt miệng vết thương, máu mới dần dần ngưng chảy.

Lúc Đường phu nhân động thủ, hấn ở bên cạnh ấn bả vai Hiểu Vân, nhìn cây châm cong cong như lưỡi câu lồng một sợi dây trong suốt rất nhỏ, đâm qua da thịt nàng, từng chút từng chút kéo da thịt bị rách gắn lại một chỗ. Cho dù đang hôn mê, thân thể Hiểu Vân vẫn không không chế nổi mà run lên. Đau tới mức nào có thể hiểu. Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, nàng giống như con rối gỗ không có sinh mệnh, mặc người ta đùa nghịch. Mà cây châm kia, so với đâm vào người hấn còn khiến hấn cảm thấy đau đớn hơn, thật giống như mình bị một đao lãng trì vậy. Hấn hận không thể để mình thay nàng nhận tất cả mọi thứ, nhưng mà, hấn biết là không thể. Ngoại trừ cắn chặt răng, đè thân thể nàng xuống, cái gì hấn cũng không thể làm được.

Một khắc đó, vô cùng dày vò, giống như kéo dài rất lâu. Đến tận bây giờ, cảm giác dày vò đó vẫn còn. Một màn đó vẫn hiện lên rõ ràng, nhắm mắt lại sẽ hiện lên trong óc. Triển Chiêu đặt tay bên giường, nắm chặt thành quyền, giống như muốn bóp nát xương cốt, chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt được những cơn co rút đau đớn trong ngực. Hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Vươn tay trái, Triển Chiêu nhẹ nhàng vén mái tóc có chút hỗn độn trên trán nàng, nhẹ nhàng giống như vuốt ve thứ báu vật quý giá nhất trên đời vậy.

“Hiểu Vân, nàng nghe thấy ta nói chuyện không? Đường phu nhân nói, có lẽ nàng nghe thấy ta nói chuyện, sẽ tỉnh lại. Ta tin lời Đường phu nhân, nhất định là thật.”

“Hiểu Vân, nàng đừng ngủ tiếp, nàng mở mắt nhìn ta đi, được không?”

“Hiểu Vân, nàng mau tỉnh lại đi.”

“Hiểu Vân...”

“...”

Hiểu Vân, nàng tỉnh lại đi, cầu xin nàng, mở mắt nhìn ta.

Ông trời! Vì sao khiến nàng chịu khổ như vậy, vì sao?!

Đường phu nhân, người bảo Triển Chiêu nói chuyện với nàng, nhưng giờ phút này, Triển Chiêu ngoại trừ muốn nàng tỉnh lại, thật sự không biết nói cái gì.

Không có lời đáp lại, biến thành độc thoại. Nước mắt cuối cùng không kiềm chế được từ trong hốc mắt tràn ra. Đầu gối như có ngàn cân, quỳ sụp xuống sàn, im lìm một tiếng. Ai nói, nam nhi không rơi lệ? Ai nói nam nhi dưới gối có hoàng kim? So với đau đớn của Triển Chiêu vào giờ phút này có là gì? Nếu giờ phút này Hiểu Vân có thể tỉnh lại, cho dù đổi mạng của hấn, hấn cũng cam lòng.

Hiểu Vân, Hiểu Vân... Đừng ngủ nữa, Hiểu Vân...

Người đang ngủ say, đầu mày nhú lại rất ít. Bên tai tựa hồ nghe thấy có người không ngừng gọi tên nàng, khiến nàng ngủ không yên. Vốn thân thể đang nhẹ bỗng, dần dần trầm xuống, dần dần nặng lên, nặng lên. Một khắc kia lúc hạ xuống, cơn đau ùn ùn kéo tới, bao phủ lấy nàng.

Đau, đau đến tê tâm liệt phế, đau thấu từ tim tới xương. Hiểu Vân muốn tránh né cơn đau như muốn thiêu cháy bản thân kia, nhưng làm thế nào cũng không trốn thoát. Theo mỗi lần hô hấp, cơn đau ngày càng nặng, khiến nàng không khỏi kêu thành tiếng.

Tiếng kêu thống khổ, truyền vào trong tai Triển Chiêu, lại giống như thiên âm, khiến hắn vui sướng vô cùng. Hắn vội ngẩng đầu, nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào mặt Hiểu Vân. Hắn thấy mày nàng giật nhẹ, hàng lông mi hơi rung động, còn có tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ mong manh truyền bên tai. Mọi thứ khiến Triển Chiêu kích động muốn hô lên. Nhưng mà, hắn lại không dám kinh động, chỉ sợ mọi thứ trước mắt chỉ là ảo tưởng mà thôi.

“Hiểu Vân?” Triển Chiêu thử nhẹ giọng gọi tên nàng, vừa nhẹ vừa dịu dàng.

Ánh mắt kia, cuối cùng cũng mở ra trong sự chờ đợi tha thiết của hắn.

“Ôi...” Hiểu Vân sau khi tỉnh lại, chỉ có một cảm giác, đó là đau, mỗi một hơi thở, đều khiến ngực nàng vô cùng đau đớn.

Đau đến mức nàng muốn chết đi.

“Hiểu Vân, cuối cùng nàng tỉnh rồi!”

Âm thanh vô cùng lo lắng truyền đến, Hiểu Vân theo bản năng quay đầu, động tác vô tình lại tác động đến vết thương khiến nàng đau tới mồ hôi chảy ròng ròng. “A...”

Triển Chiêu thấy vậy, tim vội muốn nhảy ra ngoài: “Hiểu Vân, đừng động, muốn gì cứ nói với ta, trăm ngàn đừng động đậy.”

Hiểu Vân đau tới chảy nước mắt, khuôn mặt khổ sở, cố gắng điều chỉnh hô hấp, muốn giảm bớt đau đớn. Nàng còn sống, nàng còn sống, nhưng mà đau như vậy, nàng thật sự nghi ngờ mình sẽ đau mà chết!

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới cảm thấy đỡ hơn một chút, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ khẽ động động miệng, muốn nói chuyện, nhưng là yết hầu khô như muốn bốc hỏa, không phát ra được âm thanh.

Triển Chiêu cẩn thận, vội vàng bưng trà nóng tới, dùng thìa múc một ít, đưa đến bên miệng Hiểu Vân, thật cẩn thận đút vào miệng nàng. Nước ấm áp, cổ họng dễ chịu hơn, uống hết một cốc nước, Hiểu Vân mới cảm thấy thoải mái.

“Triển đại ca...” Hiểu Vân chậm rãi quay đầu nhìn Triển Chiêu. Hai mắt hắn thật đỏ, sắc mặt tiêu tụy, sao bỗng nhiên hắn lại biến ra bộ dạng này: “Triển đại ca, huynh làm sao vậy?”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân trọng đau tới mức đó, suy yếu như vậy, còn quan tâm tới mình, trong lòng lại một trận đau đớn không nói nên lời: “Hiểu Vân, ta không sao, nàng đã hôn mê gần một ngày, nếu nàng không tỉnh dậy thì có thể đã...” Nghĩ đến Hiểu Vân suýt chút nữa đánh mất tính mạng, tim Triển Chiêu không tránh được lại co rút đau đớn.

Thì ra đã qua một ngày, nàng còn tương mới chỉ một chút thời gian trôi qua chứ. Khó trách sắc mặt hần khó coi như vậy, nhất định là do hần lo lắng. Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, tay khẽ động dậy muốn cử động, Triển Chiêu thấy vậy vội cầm lấy tay nàng: “Hiểu Vân, đừng động, để ý kéo động tới vết thương.”

Hiểu Vân thấy bộ dáng khẩn trương của hần, trong lòng âm áp, suy yếu cười cười nói: “Không sao, vết thương đã không đau nữa, hơn nữa ta chỉ động tay, không ảnh hưởng tới ngực.” Thật ra lúc nói chuyện cũng thấy mệt. “Triển đại ca, ta sẽ khỏe lại, không cần lo lắng.”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, tay trái nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, tay phải dịu dàng xoa mặt nàng. Thân thể của nàng bởi vì mất máu nên rất lạnh. Bàn tay yếu ớt nắm trong tay mình, giống như đồ sứ vậy. Giận nàng không quý trọng bản thân, lại giận chính mình không thể bảo vệ nàng thật tốt, để nàng bị thương tổn.

Thấy Triển Chiêu càng nhíu chặt mày, mang vẻ mặt khổ sở tự trách, Hiểu Vân trong lòng thở dài: “Triển đại ca, ta thật sự không có việc gì...”

“Không có việc gì, sao có thể có thể không có việc gì? Hiểu Vân, sao nàng lại ngốc nghếch như vậy? Sao lại ngốc nghếch như vậy?” Lời nói của Hiểu Vân khiến Triển Chiêu có chút kích động, hần thiếu chút nữa đã đánh mất nàng!

Phản ứng của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân kinh ngạc, hần nhất định là bị dọa.

“Hiểu Vân, đồng ý với ta, sau này đừng làm việc ngốc nghếch như vậy nữa, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không đem tính mạng mình ra đánh cược, đồng ý với ta đi!” Triển Chiêu yên lặng nhìn Hiểu Vân, muốn nàng cam đoan. Hần không chịu nổi ép buộc kiêu này, không chịu đựng nổi, chuyện này so với lấy mạng của hần còn đau đớn hơn!

Hiểu Vân nhìn con người đen sẫm của hần, không còn vẻ mặt như xuân phong, chỉ có sợ hãi, bất an cùng lo âu. Triển Chiêu tao nhã, thong dong bình tĩnh của nàng, đã hoàn toàn rối loạn. Nàng vừa muốn khóc vừa muốn cười: “Triển đại ca, ta không dám có lần sau, thật sự là rất đau.”

Nghe Hiểu Vân nói vậy, Triển Chiêu lúc này mới chậm rãi thở ra, tay đang đặt trên mặt chuyển qua bên tai nàng, vén tóc mai của nàng ra đằng sau tai. Ngón tay mềm nhẹ, khiến Hiểu Vân có ảo giác giống như vết thương cũng không đau đớn như vậy.

Hai người không tiếng động nhìn nhau, một hồi lâu không nói gì, mãi đến lúc Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra phải báo cho những người khác, mới đứng dậy

ra ngoài. Nhìn Triển Chiêu đi ba bước lại quay đầu lại nhìn, Hiểu Vân muốn cười, hẳn như vậy thật là đáng yêu.

Nàng thật may mắn, có thể gặp gỡ hắn, yêu thương hắn; nàng thật quá may mắn, có thể nhận được quan tâm, che chở của hắn. Ông trời chiếu cố nàng như vậy, mà nàng trước đó lại luôn rối rắm những vấn đề thật ra chẳng có gì khó khăn, đó mới thật là ngốc. Đáng sợ nhất, thật ra chính là cái chết. Một người đã chết, không bao giờ có thể gặp lại, không thể yêu, trời đất cách biệt, đó mới là tuyệt vọng. Cho nên, chỉ cần còn sống, mọi việc đều dễ dàng. May mà nàng không chết, may mắn. Nếu không, thật đúng là rất đáng tiếc...

Chương 88

Bước Ngoặt - Chuyện Tốt Liên Tiếp

Hết một năm rồi, tiếng pháo đưa

Gió xuân thổi ấm chén đồ tô

Ngàn cửa muôn nhà vừa rạng sáng

Đều đem đào mới đổi bùa xưa⁽¹⁾

Đêm trừ tịch, trong kinh thành đặc biệt náo nhiệt. Các nhà đều đốt pháo, viết câu đối xuân. Tiếng pháo liên tiếp như muốn nổ tung cả tòa thành.

“Lý đại nương, bà tới phòng bếp xem rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong chưa, đợi đại nhân từ trong cung trở về sẽ bắt đầu ăn.”

“Tiên sinh, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, đang ủ nóng trên bếp, đợi đại nhân cùng Triển hộ vệ bọn họ trở về.”

“Được, tốt tốt tốt.” Công Tôn Sách vội vàng gạt đầu, lại chuyển hướng sang bên kia: “Lý Quý, người ra cửa nha môn chờ, kiệu của đại nhân về tới thì báo cho ta biết.”

Lý Quý thưa vâng rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Công Tôn Sách dặn dò xong, mới chậm rãi về phòng mình. Giờ này mọi năm trong phủ nha đều có chút lạnh lẽo. Người trong nha môn đại đa số sau giờ Ngọ đều sẽ trở về nhà, cùng người nhà đoàn tụ, đầu bếp sau khi chuẩn bị xong rượu và thức ăn cũng sẽ về nhà. Có điều đêm trừ tịch năm nay có điểm khác. Sáng sớm, Đường phu nhân đã gọi Bạch Ngọc Đường cùng đi treo đèn lồng đỏ, thiệp chúc phúc và câu đối xuân lên các nơi trong quan xá, ngay cả trong nha môn cũng có. Trong nhất thời, đi đến đâu cũng đỏ rực một mảnh, giống như là có hỉ sự vậy.

Nhìn một mảnh đỏ rực, Công Tôn Sách giống như thấy Khai Phong phủ không lâu sau đó. Thời điểm hỉ sự của Hiểu Vân, Khai Phong phủ chắc cũng sẽ thế này.

Ba ngày trước, Cát Thu Nương sa lưới nhận tội. Hai ngày trước, Địch Thanh cùng Địch nương nương trở lại kinh thành. Tuy rằng Địch Thanh vừa vào thành đã bị bắt về đại lao hình bộ, nhưng trước có Cát Thu Nương làm chứng người sát hại Hà Kim Liên không phải Địch Thanh, sau lại có quốc thư cho chính tay Tây Hạ Lang chủ Lý Nguyên Hạo viết, chứng minh “Địch nguyên soái” tấn công Đại Tống kia là tướng sĩ Tây Hạ giả trang, ý muốn xúi giục Địch Thanh.

Tội phản quốc và giết người của Địch Thanh được sáng tỏ, vì thế hôm qua đã được phóng thích, phục hồi quan vị. Nay, ngoại trừ Hoắc Thiên Báo đang bỏ trốn còn chưa bắt được quy án, vụ án mưu đồ ly gián xúi giục Địch Thanh phản quốc của Tây Hạ xem như đã tra xong hết manh mối.

Triển Chiêu từng nói, đợi án này kết thúc, sẽ cưới Hiểu Vân. Hôm nay vụ án sẽ kết thúc, Công Tôn Sách cũng sắp gả được con gái. Nhớ tới hôn sự của Hiểu Vân, trong đầu Công Tôn Sách thật sự là cảm khái vô cùng. Trong nhà có con gái mới trưởng thành, năm nay vừa mười sáu, lại chỉ tới mười sáu tuổi. Năm qua xảy ra rất nhiều, trải qua rất nhiều chuyện, ông từng tức giận bi thương, từng oán hận, sau đó chấp nhận, thoải mái. Nay nhớ lại, cảm giác giống như nằm mộng vậy.

Hạnh phúc mà Triển Chiêu hứa hẹn, nêu, dành cho nó, thật tốt biết bao? Nhưng mà, đây đã là chuyện không thể thay đổi. Có lẽ, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất trong đời!

Tâm tình của Công Tôn Sách, so với những phụ thân sắp gả con gái khác lại phức tạp hơn rất nhiều. Trong đó có những tư vị khó nói nên lời, đắng cay chua ngọt, chỉ có mình ông hiểu rõ. Nhưng mà, hỉ nộ ái ố, đến cuối cùng cái nào nhiều cái nào ít, chỉ sợ ngay cả chính ông cũng không rõ. Có điều, việc vui cuối cùng vẫn là việc vui, trải qua được mất, cái có được lại càng quý giá, mà hỉ sự lần này, có lẽ lại càng quý giá hơn.

Đẩy cửa phòng Hiểu Vân, đón ông là mùi thuốc nồng nặc, cho dù Công Tôn Sách thường xuyên tiếp xúc với dược thảo, cũng theo bản năng nhíu mày. Hiểu Vân trên người bị thương nặng, cho dù là uống thuốc hay thoa ngoài da, cũng phải kê liều mạnh, mùi vị đặc biệt nồng. Hơn nữa, thuốc này với tỷ lệ cũng không tốt lắm, bởi vậy những ngày qua, Hiểu Vân thỉnh thoảng cũng có hiện tượng nôn mửa. Tuy rằng phương thuốc của Công Tôn Sách đã tăng thêm vị thuốc dưỡng, nhưng hiệu quả không rõ ràng, ông chỉ có thể chọn nặng bỏ nhẹ, quyết định dưỡng thương trước, đợi thương thế của nàng tốt rồi, sẽ điều trị tỷ lệ sau.

Trên giường, Hiểu Vân đang nặng nề ngủ. Sắc mặt vẫn không tốt như trước, tuy rằng trên mặt đã có sắc hồng, nhưng vẻ mặt nhợt nhạt có chút hồng lên, lại mang chút bệnh tật. Vết thương kia không chỉ mang tới đau đớn cho nàng. Nhìn thấy tình trạng của Hiểu Vân, Công Tôn Sách thở dài, tuy biết mấy ngày sau nàng sẽ khỏe lại, vẫn không cách nào không đau lòng.

Công Tôn Sách đi đến ngồi xuống bên giường Hiểu Vân, nhẹ nhàng kéo tay nàng từ trong chăn ra, sau đó dùng ngón trỏ cùng ngón giữa đặt lên cổ tay nàng. Trên ngón tay truyền tới mạch đập, khiến Công Tôn Sách không khỏi nhăn mày, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, nhẹ vuốt chòm râu, yên lặng dừng lại. Hồi lâu mới thu hồi tay, cẩn thận vén chăn cho nàng, rồi mới rời khỏi phòng.

Hiểu Vân vốn đang ngủ rất say, đột nhiên cảm thấy có cơn đau nhức nhối từ ngực truyền tới, lan ra tứ chi, đau khiến nàng tỉnh lại.

Thì ra Văn Hồng Ngọc đang kiểm tra vết thương cho nàng, thấy nàng tỉnh lại, nở nụ cười trên chọc nói: “Hiểu Vân, người ngủ say thật đấy, bây giờ mới tỉnh, ta còn đang hoài nghi không biết người có cảm thấy đau hay không.” Nói xong, vãi bông trên tay đặt lên vết thương của Hiểu Vân. Hiểu Vân hít mạnh một hơi, không khỏi nhe răng trợn mắt.

“Đau, sao có thể không đau, đau sắp chết rồi.” Nhìn bộ dáng trấn định tự nhiên của Văn Hồng Ngọc, Hiểu Vân có chút khâm phục nàng. Nghe Triển Chiêu nói, vết thương của nàng rất sâu, rất dài, da thịt đều lật ra ngoài. Đến nàng nghĩ lại còn thấy kinh sợ, nhưng Văn Hồng Ngọc hình như không có cảm giác gì, quả thật là giang hồ hiệp nữ, đối với loại chuyện này quá đỗi quen thuộc. Nàng lại có chút không chịu nổi, trước kia khi gọt hoa quả, không cẩn thận cắt vào tay, đã cảm thấy vết thương thật khó nhìn, vết thương này chỉ sợ... không phải chỉ có chút dọa người đâu.

Hiểu Vân nghĩ như thế, có điều ánh mắt vẫn không nhìn được nhìn xuống ngực mình. Vừa nhìn đã sững sờ. Văn Hồng Ngọc thấy Hiểu Vân nhìn chăm chăm vào vết thương, ngạc nhiên tới há mồm, bộ dáng như vừa chịu đả kích, giống như đã hóa đá vậy, liền bật cười: “Sao, bị vết thương của chính mình dọa rùi?”

“... Đường phu nhân, thế này, thế này...” Hiểu Vân vẫn nhìn chăm chăm vào vết thương của mình, vẻ mặt không dám tin.

“Thế này, rất giống con rết đúng không?” Văn Hồng Ngọc đang bôi thuốc lên vết thương, cũng không vội vàng băng bó, nhìn vết thương bị khâu mười sáu mũi trên ngực Hiểu Vân, giống như nghiền ngẫm điều gì đó.

Hiểu Vân chậm rãi ngẩng đầu nhìn Văn Hồng Ngọc, nghi hoặc, khó hiểu, do dự, hoài nghi. Có một ý tưởng, trong lòng nàng dần dần bắt đầu sinh ra, sau đó hiện lên thật sinh động. “Đường phu nhân, vết thương này là do phu nhân khâu?”

“Đúng vậy.” Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân, cười nhợt nhạt: “Thế nào, khâu không tệ chứ? Có thể vượt qua trình độ bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp đấy.”

Bác sĩ ngoại khoa, nàng nói là bác sĩ ngoại khoa. Chẳng lẽ nàng cũng là...

Hiểu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc chăm chăm, thấy ánh mắt đang cười của nàng, cẩn thận quan sát hồi lâu. Nàng ta đang thử nàng sao? Nàng nhớ ngày đó

trong lúc vô tình nghe được khúc nhạc kia của nàng ta, giai điệu rất quen thuộc, còn có những lời nàng ta nói mấy ngày trước, cùng với cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Có lẽ, nàng ta cũng hoài nghi, nhưng không dám khẳng định.

“Ta cũng không phải chưa thấy người khác khâu vết thương, trình độ của bác sĩ ngoại khoa mạnh hơn phu nhân nhiều.” Hiểu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc, hồi lâu mới nói ra một câu.

Văn Hồng Ngọc nghe vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là cười hiểu rõ, sau đó thở dài một hơi: “Còn may có mấy câu của Conan kia, bằng không tôi cũng không thể ngờ được, thì ra tôi và cô lại là đồng loại.”

Hiểu Vân cười khẽ hai tiếng, có chút thoải mái, có chút bất đắc dĩ. Đồng loại, đúng vậy, là cùng một loại người. Thì ra trên thế giới này, không phải chỉ có một mình nàng xuyên tời, cũng không phải chỉ một mình nàng là ngoại tộc.

“Đúng vậy, không ngờ ở nơi này còn có thể gặp được đồng loại.” Một câu nói xong, nước mắt đã không thể không chế được mà chảy xuống. Là kích động? Là vui mừng? Hay là đau xót?

“Chúng ta như vậy có tính là tha thương gặp cố tri không?” Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân nở nụ cười, giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

“Ít nhất là đồng hương gặp được đồng hương, nước mắt lưng tròng.” Hiểu Vân thấy bộ dáng vừa khóc vừa cười của Văn Hồng Ngọc, liền nín khóc cười nói: “Vừa khóc vừa cười, như con chó nhỏ đi tiêu vậy.”

Văn Hồng Ngọc lau mặt, trừng mắt lườm nàng: “Không phải giống nhau sao, khó coi chết đi được. Mau lau nước mắt đi, lỡ có người vào lại tưởng tôi khi dễ cô đấy.”

“Ha ha, tôi là bệnh nhân, cô lau giúp tôi.” Hiểu Vân cười nhìn Văn Hồng Ngọc. Mấy ngày nay, nàng ấy cũng đã giúp nàng không ít. Đột nhiên nàng có một loại cảm giác, giống như có núi để dựa vào. Tuy rằng các nàng mới quen biết không lâu, nhưng cùng từ tương lai đến, khiến quan hệ của các nàng lập tức được kéo gần lại rất nhiều.

Văn Hồng Ngọc như giận như hờn lườm nàng, vừa dùng khăn lau mặt cho Hiểu Vân, vừa cười khổ nói: “Tôi nghĩ chuyện xuyên không vốn chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, không ngờ chúng ta đều xuyên, lại còn gặp được nhau. Cô nói vận khí chúng ta tốt hay không tốt?”

Hiểu Vân nhìn đầu giường, thở dài một tiếng: “Tôi chỉ có thể nói, chuyện xảy ra trên người chúng ta, quả thực so với tiểu thuyết còn kỳ lạ hơn. Có lẽ chúng ta rất có “duyên”. Xã hội hiện đại dân cư đông đúc, quan hệ giữa người với người rất mỏng manh. Ông trời lại khiến chúng ta từ ngàn năm sau tới đây gặp nhau.”

Văn Hồng Ngọc nghe được trong lời của Hiểu Vân có chút bất đắc dĩ, cũng thở dài: “Tôi đột nhiên nhớ ra một câu thơ.” Nói xong, Văn Hồng Ngọc nhìn Hiểu Vân, hai người trằm miệng cùng nói một lời: “Đều là người lưu lạc, gặp gỡ như đã từng quen biết.” Nói xong, hai người cùng nở nụ cười.

Thấy vết thương của Hiểu Vân đã khô thuốc, Văn Hồng Ngọc lúc này mới dùng vải bông băng bó lại. Vừa quấn băng vừa nói: “Đúng rồi, cô vì sao lại tới đây?”

Bị hỏi chuyện này, Hiểu Vân thật ra không biết trả lời thế nào: “Tôi, tôi cũng không biết. Rõ ràng đang ngủ, lúc tỉnh lại đã thấy mình biến thành “Công Tôn Hiểu Vân”. Sau đó tôi gặp được “Quy tiên gia gia”, ông ta nói cho tôi biết “Đình Hiểu Vân”, cũng chính là tôi thật sự, ở hiện đại “duyệt thọ đã hết”. Tới giờ tôi cũng chỉ biết đến thế.”

“Quy Tiên gia gia là ai?” Văn Hồng Ngọc nhướn mày hỏi.

“À...” Hiểu Vân trợn mắt, xem ra nàng ấy chưa xem “Mỹ nhân ngư” rồi. “Quy tiên gia gia, nghĩa cũng như tên, chính là một lão rùa già tu luyện thành tiên.”

Văn Hồng Ngọc không ngạc nhiên lắm, có lẽ bản thân đã trải qua việc xuyên không, đối với chuyện yêu ma quỷ thần không thấy kỳ quái nữa, chỉ gật đầu, sau đó hỏi: “Có phải rùa tinh không? Có phải trông giống Ninja rùa không?”

“...” Lời nói của Văn Hồng Ngọc khiến Hiểu Vân rất muốn cười lớn, có điều phải nhịn xuống, không muốn vết thương đau thêm. “Đúng vậy, có điều không giống Ninja rùa lắm. Ông ta nhìn giống một lão già bình thường thôi.”

“Ồ, có cơ hội giới thiệu cho tôi nhé, tôi còn chưa thấy “yêu tinh” bao giờ đâu!” Văn Hồng Ngọc băng bó vết thương cho Hiểu Vân xong mới nói ra câu này.

“Ha ha, được, nếu có cơ hội. Có điều, ông ấy là Quy tiên, không phải yêu tinh.” Không biết Quy Tiên gia gia nghe được có người gọi ông ấy là yêu tinh, liệu có tức giận đến giậm chân không nhỉ. “Đúng rồi, cô thì sao?” Nói chuyện của mình, quên cả chuyện của nàng ấy. Từ lúc biết Văn Hồng Ngọc giống như nàng, cũng từ hiện đại xuyên tới, Hiểu Vân không dùng cách nói ra vẻ nho nhã của cổ nhân để nói chuyện với nàng ta nữa.

“Tôi à...” Văn Hồng Ngọc quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, “Tôi bị ngã từ trên thang xuống trực tiếp mà tới đây, đã mười ba năm rồi.”

“Mười ba năm!” Hiểu Vân líu lưỡi, “Vậy cô là lão tiên bối của tôi rồi? Xem ra sau này tôi còn phải học tập cô nhiều.”

“Đáng chết, lão tiên bối cái gì, hơn nữa tôi ở hiện tại cũng mới hai chín tuổi.” Quả nhiên là chuyện phụ nữ đề ý nhất, nhất là nữ nhân “nhiều tuổi”. Văn Hồng Ngọc vừa nghe Hiểu Vân nói tới từ “lão”, lập tức xù lông, nhảy dựng lên, tang thương vừa toát ra trong nháy mắt đã biến mất không còn.

“Hai mươi chín?!” Hiểu Vân lại lú lỏi. “Lúc cô tới còn đang trong vị thành niên à? Vậy lúc đó làm sao cô lại đến được.”

“Cô đợi một chút.” Văn Hồng Ngọc đứng dậy khóa cửa lại, sau đó mang một chiếc ghế trong phòng Hiểu Vân đến đặt xuống bên giường để ngồi. Hai người bắt đầu tán gẫu “chuyện xuyên qua”.

“**C**ông tôn tiên sinh!” Triển Chiêu theo Bao đại nhân tiến cung, vừa về phủ nha liền tới chỗ Hiểu Vân. Vừa vào thấy Công Tôn Sách từ trong thư phòng đi ra, tới trước cửa phòng Hiểu Vân lại không đi vào, chỉ trầm mặc đứng đó, vẻ mặt ngưng trọng. Triển Chiêu thấy tình huống có vẻ không ổn, trong lòng hoảng hốt, vội vàng bước tới gần.

“Triển hộ vệ!” Công Tôn Sách cau mày, nhìn Triển Chiêu, lại không nói gì.

Triển Chiêu thấy ông ta như vậy, lại càng hoảng hốt: “Tiên sinh, thương thế của Hiểu Vân...”

Công Tôn Sách lùi lại sau vài bước, sóng đôi đứng cùng Triển Chiêu ngoài hành lang: “Vết thương của Hiểu Vân không sao, chỉ là thân thể của nó có chút không đúng.”

“Không đúng?” Triển Chiêu có chút ngốc, nếu vết thương không thành vấn đề, sao lại có gì không thích hợp? “Tiên sinh, thân thể Hiểu Vân có gì không đúng?”

Công Tôn Sách thở dài một tiếng, lắc đầu. “Người bị thương nặng, mạch đập mơ hồ là chuyện bình thường, nhưng mạch đập của Hiểu Vân lại vô cùng hỗn loạn. Lúc nhanh lúc chậm, lúc nặng lúc nhẹ, thật sự là rất kỳ quái.”

“Mạch đập hỗn loạn, lúc nhanh lúc chậm, khi nhẹ khi nặng?” Triển Chiêu cả kinh, mạch tượng như vậy hẳn biết, hẳn cũng từng bị vào lúc bị trúng độc. “Chẳng lẽ Hiểu Vân nàng còn...”

Công Tôn Sách lại lắc đầu, vờ vai Triển Chiêu: “Triển hộ vệ chớ hoảng sợ, việc này còn chưa có kết luận. Hiểu Vân ngoại trừ mạch tượng có chút quỷ dị, không có biểu hiện trúng độc nào khác. Ta vừa mới tra cứu vài cuốn sách y học, cũng không hề phát hiện triệu chứng trúng độc nào như thế. Cho nên, có lẽ Hiểu Vân chỉ là vị gặp phải trọng thương mới như vậy. Hơn nữa, đã nhiều ngày qua, Hiểu Vân cũng không thấy có gì không ổn, người cũng đừng lo lắng quá.”

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Triển Chiêu lúc này mới gật đầu. “Tiên sinh cũng vậy, Hiểu Vân nàng... sẽ không có việc gì.”

Công Tôn Sách gật đầu, “Đang định vào nhìn một lát, lúc trước nha đầu kia luôn đang ngủ, không biết hiện giờ tỉnh chưa.” Nói xong muốn trở vào phòng, lại bị Triển Chiêu gọi lại.

“Tiên sinh đừng bước, Triển Chiêu có một chuyện muốn bẩm báo.”

Dáng vẻ trịnh trọng của Triển Chiêu khiến Công Tôn Sách ngạc nhiên, xoay người hồ nghi nhìn Triển Chiêu: “Chuyện gì?”

“Tiên sinh.” Triển Chiêu ôm quyền thi lễ với Công Tôn Sách: “Xin tiên sinh thứ cho tội lỗ mãng vô lễ của Triển Chiêu.”

“Triển hộ vệ đây là ý gì?” Công Tôn Sách bị thái độ này của Triển Chiêu làm kinh ngạc, có chuyện gì vậy?

“Tiên sinh, Triển Chiêu hôm nay trong lúc diện thánh, đã báo cáo hôn sự của Triển Chiêu cùng Hiểu Vân cho Thánh thượng. Việc này vốn phải thương nghị trước với tiên sinh, thậm trọng hơn mới phải. Nhưng mà Hoàng thượng hôm nay trên đại điện lại nhắc tới hôn sự của Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ có thể giải thích với Hoàng thượng. Chuyện thất lễ này, xin tiên sinh thứ lỗi.” Dứt lời, Triển Chiêu lại thi lễ.

Công Tôn Sách nghe hắn giải thích như vậy liền nở nụ cười: “Đây là chuyện tốt, Triển hộ vệ không cần như vậy. Giữa chúng ta còn khách sáo như vậy sao?”

Triển Chiêu cười, “Vâng.”

“Vậy, Thánh thượng có ý chỉ gì không?” Hoàng thượng này gần đây rảnh rỗi quá thì phải, hôn sự của hai người ở Khai Phong phủ đều quan tâm đến.

“Hoàng Thượng nói, ngài từng nhận lời cho Hiểu Vân chọn phu quân cho mình, bởi vậy trước phải hỏi qua ý của Hiểu Vân.”

Ý của Hiểu Vân? Ý của Triển Chiêu, chính là ý của Hiểu Vân mà. Xem ra ông thật sự phải sắm sửa đồ cưới cho con gái rồi. Công Tôn Sách gật đầu, vuốt râu cười nói: “Nếu đã như vậy, Triển hộ vệ cũng mau sửa xung hô, đừng cứ “tiên sinh” này “tiên sinh” nọ nữa mới đúng.”

Trong lời nói của Công Tôn Sách hơi có ý chế nhạo, Triển Chiêu nghe xong có chút xấu hổ, trên mặt có chút đỏ lên. Nghẹn chốc lát mới ôm quyền thi lễ: “Vâng, nhạc phụ đại nhân.”

Một tiếng “nhạc phụ đại nhân” vừa rời khỏi miệng, đã khiến Công Tôn Sách mừng rỡ cười không ngừng, lo lắng hồi nãy cũng tạm gác lại sau đầu: “Hiền tế đa lễ.”

Ghi chú:

1. Bài thơ Tết Nguyên Đán của Vương An Thạch, bản dịch của Trần Trọng San.

Chương 89

Thổ Lộ Chân Tình

Anh nền như hạt đậu, lay động tản ra ánh sáng mờ nhạt. Mùi thảo dược phiêu tán trong phòng, không khí không thể coi là lãng mạn, nhưng rất ấm áp.

Hiểu Vân nằm nửa tựa vào đầu giường, nhìn Triển Chiêu ngồi trước mặt, ôn nhu cười với nàng, trong đầu tràn ngập cảm giác ấm áp. Hai người nhìn nhau, không nói gì, chỉ im lặng.

Qua hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng. “Đã khỏe hơn chưa?”

Hiểu Vân mỉm cười gật đầu, “Ừ, tốt hơn nhiều rồi, đã không đau như lúc đầu nữa. Hồng Ngọc nói vết thương hồi phục không tệ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vậy thì tốt. Đã nhiều ngày nhờ có Đường phu nhân, phải cảm ơn thật tốt.”

“Đúng vậy.” Hiểu Vân có chút cảm khái, “Gặp được Hồng Ngọc, thật sự rất tốt.”

Triển Chiêu nhìn bộ dáng nàng, khẽ nở nụ cười, xoa xoa ngón tay nàng, nhưn mày nói: “Xem ra mấy ngày qua nàng cùng Đường phu nhân đã thân thiết hơn nhiều, tới mức gọi thẳng tục danh của nàng ấy rồi.”

Hiểu Vân cười không ngừng, mặt mày không giấu được tâm trạng tốt đẹp. Triển Chiêu thấy nàng như vậy cũng trở nên vui vẻ.

“Đúng rồi, huynh vì sao không cùng bọn họ đi ăn cơm tất niên?” Hiểu Vân quay đầu nhìn ra ngoài, tuy không nhìn thấy gì, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra. Náo nhiệt, ấm áp, giống như hôm lễ trừ tịch ở nhà trước đây vậy. Bao đại nhân bọn họ khẳng định còn uống chút rượu, hơn nữa Trương Long Triệu Hồ bọn họ, còn có Bạch Ngọc Đường ngàn chén không say, có lẽ còn hợp lại đấu tửu không chừng.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta ở cùng nàng một lúc, muộn chút sẽ tới đó.”

Hắn là sợ ta cô độc lạnh lẽo, Hiểu Vân cảm động trước sự săn sóc của Triển Chiêu, ánh mắt nhìn hắn chăm chú không nói lời nào. Mãi thật lâu sau mới mở hồ thốt ra hai chữ “Cảm ơn.”

“Đồ ngốc, cảm ơn gì chứ.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ mỉm cười, lau đi giọt lệ trên khóe mắt nàng, nha đầu này thật thích khóc.

“Huynh đối với ta tốt như vậy, ta thật sự không biết nên nói gì.” Hiểu Vân mỉm cười nhìn Triển Chiêu, hai mắt lại đầm lệ.

Triển Chiêu nắm lấy tay Hiểu Vân, “Nàng cái gì cũng không cần nói, chỉ cần dưỡng thương cho tốt, đợi làm tân nương là được.”

“Tân nương?” Hiểu Vân đảo mắt, vẻ mặt khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, nhìn không được vươn tay bẹo mũi nàng: “Nàng quên rồi, nàng từng nói, đợi vết thương của nàng bình phục, chúng ta sẽ thành thân.”

“Ta nói vậy sao?” Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy không có chút ấn tượng nào.

Triển Chiêu gật đầu. “Nói rồi.” Tối hôm đó, nàng nói khi toàn thân đầy máu nằm trong lòng hắc. Tinh thần tan rã, mắt không còn tiêu cự, đã nói một câu: “Triển Chiêu, nếu ta không chết, chúng ta thành thân đi.” Một màn đó, như thiêu cháy tim hắc. Đến nay nghĩ lại, Triển Chiêu vẫn cảm thấy ngực đau nhói. Khi đó, hắc thật sự sợ nàng cứ như vậy ra đi.

“Thật à.” Hiểu Vân có chút ngượng ngùng, những lời này bản thân không có chút ấn tượng nào, thật sự là xấu hổ muốn chết. “Vậy chỗ Hoàng thượng thì sao?”

“Hôm nay ta đã báo cáo Hoàng Thượng việc này. Hoàng Thượng nói...”

“Hoàng Thượng nói như thế nào?” Tuy rằng cảm thấy chắc không có vấn đề gì, nhưng Triển Chiêu tạm dừng, khiến Hiểu Vân không tự chủ được vẫn có chút khẩn trương.

“Hoàng Thượng nói, chuyện này, còn phải xem ý tứ của nàng.” Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười nói.

“Ý của ta, ý của ta đương nhiên là...” Nhìn ý cười trên mặt Triển Chiêu, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy, Triển Chiêu người này căn bản không giống như người ta nói, chất phác, nghiêm trang, bản thân bị hắc lừa gạt không phải lần đầu. Có điều thấy Triển Chiêu cười với mình, là chuyện hạnh phúc hơn bất cứ chuyện gì khác, không nhìn được sắc giọng: “Triển đại ca, huynh có phải ở cùng Ngũ ca lâu quá, bị hắc dạy hư rồi không?”

Triển Chiêu không trả lời, chỉ nắm tay nàng, nhìn nàng cười. Như vậy, thật tốt.

Đúng vậy, như vậy thật tốt.

Cùng cầm tay nhau, nhìn nhau không chán, chính là như thế này.

Nếu có thể, cứ như vậy cả đời, thật tốt biết bao.

“Triển đại ca...”

“Ừ?”

“Ta...”

“Cái gì?”

“Ta...” Ta rất thích rất thích huynh. Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, nàng chưa bao giờ biết, thì ra nói thích một người, cũng không phải chuyện dễ dàng, không biết vì sao mà không thể mở miệng.

Triển Chiêu nhìn ánh mắt nàng, mỉm cười hiểu ý, nghiêng người để lại trên trán nàng một nụ hôn, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, “Ta biết.”

Hiểu Vân nhắm mắt lại, nghe tiếng tim của hắn đập ở bên tai, cảm giác thỏa mãn tự nhiên mà sinh ra. “Triển đại ca, để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện xưa nhé.”

“Ừ, được.” Triển Chiêu vén vài lọn tóc dài thả sau lưng nàng, cuốn quanh đầu ngón tay, âm thanh nói chuyện có chút miễn cưỡng.

Hiểu Vân giương mắt nhìn Triển Chiêu, hít một hơi thật sâu, bắt đầu nói.

“Ở một nơi rất xa rất xa, có một quốc gia tên gọi Trung Quốc, là một quốc gia vô cùng xinh đẹp và hòa bình. Ở nơi đó, có một nữ tử rất bình thường, tên gọi Đinh Hiểu Vân. Gia đình của nàng, tuy không giàu có, nhưng rất đầy đủ. Nàng cũng giống như những đứa trẻ ở đó, từ năm tám tuổi bắt đầu đến trường, học tập, chơi đùa, kết bạn, lớn lên thì đi làm. Nàng thật sự rất bình thường, hai lăm năm đó trôi qua thật an tĩnh. Mãi đến một ngày, xảy ra một việc, khiến cuộc sống của nàng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

“Ngày đó, lúc nàng mở mắt tỉnh dậy, thấy mình đang ở một thế giới hoàn toàn lạ lẫm, không có người thân, không có bạn bè, mà bản thân mình, cũng không còn là chính mình nữa. Nàng kinh hoàng, sợ hãi. Nhưng nàng phát hiện những người ở bên cạnh mình đều là người tốt. Phụ thân của nàng, khi biết nàng không phải con gái thật sự của ông, vẫn đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như người thân của mình vậy. Nàng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây, nàng không biết mọi chuyện vì sao lại xảy ra, nàng vẫn nghĩ đến một ngày, nàng sẽ trở về, trở lại thế giới ban đầu của mình. Nàng vẫn ôm lấy hy vọng, muốn tìm đường để trở về. Cho đến một ngày, nàng tìm được “Quy tiên gia gia”, nhưng “Quy Tiên gia gia” lại nói cho nàng biết, Đinh Hiểu Vân kia đã không còn tồn tại. Lúc đó nàng mới biết, nàng đã thật sự không thể trở về, cuối cùng không thể trở về.”

“...”

“Hiểu Vân, đừng khóc...” Triển Chiêu vỗ về bả vai đang run lên của Hiểu Vân, thấp giọng an ủi.

“... Từ nay về sau, nàng quyết định sẽ sống thật tốt ở nơi này, bắt đầu cuộc sống mới của nàng. Nàng kết bạn với những người mình gặp gỡ ở đây, dùng năng lực của mình để giúp đỡ bọn họ. Sau đó, nàng... Nàng thích một nam tử ở nơi này, một nam tử vô cùng ưu tú. Hắn là một nam tử vững vàng như núi, mài dũa không mòn, phú quý không động lòng, không khuất phục trước uy vũ; hiệp can nghĩa đảm của hắn danh chấn giang hồ, khiến bọn đạo chích kinh hồn táng

đảm, lại được lê dân bách chúng kính nể ngưỡng mộ; hấn là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc; hấn cứng cỏi, hấn ẩn nhẫn, hấn khoan dung, hấn rộng lượng; trong mắt nàng, hấn là nam tử tốt nhất trên đời. Nhưng mà, hấn lại luôn cô độc, tuy rằng luôn cười, lại cười quá mức vãn đạm phong khinh. Sau lưng nụ cười kia là thê lương cùng cô tịch, chính là không muốn ai biết...”

“Nàng thường xuyên nghĩ, một người tốt như vậy, vì sao lại luôn bị thương tổn? Nàng cái gì cũng không biết, việc nàng có thể làm, chính là ở bên cạnh hấn, cố gắng chăm sóc hấn, chia sẻ ưu sầu, chia sẻ vui vẻ. Nàng kỳ thật là một nữ tử có chút ngốc nghếch, nhưng người kia không chê nàng, đối với nàng lại tình thâm ý trọng, càng thêm che chở. Nàng có tài đức gì, đáng để hấn vì nàng mà...”

Một ngón tay nhẹ nhàng đặt trên môi nàng, ngăn cản nàng nói thêm. Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn nam tử đang nhẹ nhàng ôm lấy mình. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, ngũ quan của hấn trở nên nhu hòa. Hơi nước trong mắt khiến nàng không nhìn rõ khuôn mặt hấn, chỉ cảm thấy ánh mắt kia thật ôn nhu, thật thâm tình.

“Ta sao lại không biết, ta đâu có tốt như vậy? Hay là, nam tử mà Hiểu Vân thích đó không phải là ta?”

“Không, không phải, huynh chính là tốt như vậy, thật đấy!”

Nhìn biểu tình kiên định của Hiểu Vân, Triển Chiêu nâng khóe miệng, cười rộ lên. Ánh mắt của nàng thật xinh đẹp, cho dù sắc mặt tái nhợt, cho dù hai má lốm xuống, ánh mắt của nàng, trước sau vẫn đen, vẫn sáng như vậy, mê người như hai viên hắc bảo thạch.

“Vậy nàng có biết, nữ tử mà hấn thích, tốt đến thế nào không?”

“...”

“Nàng thiện lương nhân từ, trí tuệ đáng yêu, thẳng thắn hoạt bát, chính trực cương liệt, nàng là một nữ tử quật cường làm cho người ta đau lòng. Nàng có biết, nàng là nữ tử đặc biệt nhất, hấp dẫn nhất mà hấn từng gặp được. Bất kể nàng từ đâu tới, bất kể nàng là ai, hấn thích chính là nàng. Mặc kệ nàng thực ra là Đinh Hiểu Vân, hay là Công Tôn Hiểu Vân! Hấn đã quyết định cả đời này đều phải cùng nàng làm bạn, không rời không bỏ, bên nhau đến già.”

“... Triển đại ca...” Trong lòng chấn động không thôi, đôi môi mấp máy, lại chỉ có thể nói ra mấy âm tiết đơn giản. Lúc này cho dù là thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biểu đạt hết được tâm tình của Hiểu Vân.

Triển Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy mặt Hiểu Vân, tinh tế đánh giá khuôn mặt của nàng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đôi mắt của nàng, kiên định gần từng tiếng: “Hiểu Vân, mặc kệ nàng từ đâu tới, mặc kệ nàng là ai, Triển Chiêu muốn chính là nàng, cũng chỉ có nàng.”

Chương 90

Ngày Hội Nguyên Tiêu

“Triển Chiêu muốn chính là nàng, cũng chỉ có nàng.”

Những lời của Triển Chiêu không ngừng quanh quẩn trong lòng. Nghe được đáp án này, nàng có cái gì để do dự, còn có cái gì để bất an? Hiểu Vân không biết vì cảm động, kích động, hay vì quá vui mà khóc, nước mắt chảy dài trên má. Nàng kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, có cảm giác không thật, giống như đang nằm mơ. Triển Chiêu hấn, cứ như vậy bình tĩnh tiếp nhận một câu chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi như vậy sao? Hấn vậy mà không hề kinh ngạc!

“Triển đại ca, huynh... không sợ sao?” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, trong mắt có chút không xác định.

“Vì sao phải sợ?” Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, hỏi.

“Chuyện kỳ quái như vậy, người kỳ quái như vậy, ta... không phải người bình thường.” Hiểu Vân gục đầu xuống, không dám nhìn hấn.

“Ta từng nghi ngờ, nhưng chưa bao giờ sợ hãi, càng không hề ghét bỏ!” Triển Chiêu thở dài một tiếng, đưa tay nâng cằm nàng, để nàng đối mặt với mình. “Từ tháng tám tới nay, ta đã cảm giác được sự khác thường của nàng, nàng cùng Hiểu Vân trước kia hoàn toàn không giống nhau. Tuy rằng dung mạo vẫn như trước, nhưng tính tình đã hoàn toàn thay đổi. Ta vẫn luôn nghi ngờ, đây là vì sao, hơn nữa, ta cũng hoài nghi “Hiểu Vân” chết rồi sống lại, có chuyện kỳ quái. Mãi tới lúc ở Thanh Châu, những lời nàng nói với tiên sinh đã chứng thực suy đoán của ta. Nàng, thật sự không phải là Hiểu Vân ban đầu, mà là một người khác.”

Hiểu Vân nghe hấn giải thích, trong lòng cũng dần dần hiểu ra, quả nhiên, người khôn khéo như hấn, việc này vốn không thể gạt được hấn. Nhưng mà, nàng không nghĩ ra, nàng cùng Công Tôn Sách nói gì lại khiến Triển Chiêu phát hiện ra chuyện này.

Thấy ánh mắt Hiểu Vân nhìn mình đầy khó hiểu, Triển Chiêu khẽ cười, vào lúc đó nàng quá thương tâm, cho nên không biết mình đã nói gì, hiện tại cũng đã không nhớ nổi: “Lúc ấy nàng rất thương tâm, vừa khóc vừa nói với tiên sinh: ‘tiên sinh, cuối cùng ta không trở về được nữa rồi.’”

Hiểu Vân nghe xong mới nghĩ ra. Triển Chiêu nghe nàng nói như vậy với Công Tôn Sách, khó trách. “Cho nên, huynh thực ra từ mấy tháng trước đã biết ta không phải là Công Tôn Hiểu Vân rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng.”

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, sâu kín thở dài. Bản thân còn phiền não do dự không biết nên nói cho hấn biết hay không, nên nói như thế nào, thì ra người ta đã sớm biết rồi.

Triển Chiêu thấy nàng không tự giác cong môi lên, khẽ cười ra tiếng, véo mũi nàng nói: “Làm sao vậy?”

“Thì ra huynh đã sớm biết, ta còn phiền não hồi lâu, cứ nghĩ huynh có thể, có thể không chấp nhận được chuyện này, ta đau lòng muốn chết. Kết quả đều do mình nghĩ nhiều, rối rắm một hồi.” Hiểu Vân vuốt vuốt chỗ bị Triển Chiêu véo, có chút ai oán lườm Triển Chiêu. Sau đó lại bắt đắc dĩ thờ dài: “Nếu không phải lần này dạo một vòng qua quý môn quan, thiếu chút mất mạng, ta cũng không nói với huynh sớm như vậy đâu.”

Triển Chiêu trong lòng cảm khái không thôi, Cát Thu Nương ở phương diện này, thật ra lại trong lúc vô ý mà làm ra một chuyện tốt: “Vây, ngày ấy nàng nói mình chưa lớn, muốn đợi vài năm nữa mới thành thân, cũng là vì việc này?”

Nói xong, ánh mắt Triển Chiêu không không chế được mà nhìn Hiểu Vân một vòng, trên mặt cũng hơi nóng lên. Hiểu Vân lại không hề chú ý, chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, buông đầu râu rĩ lên tiếng. “Đúng, có điều, hiện tại không tính nữa.”

Triển Chiêu thờ dài một tiếng, kéo tay nàng nắm trong lòng bàn tay mình. Hiểu Vân bất giác ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hiểu Vân, đồng ý với ta, sau này cho dù gặp phải chuyện gì phiền lòng hay do dự, đều phải nói với ta, đừng một mình gánh vác, được không? Giống như vừa rồi nàng nói đấy, chúng ta phải cùng chia sẻ ưu sầu, chia sẻ sung sướng, không phải sao?”

Lời của Triển Chiêu khiến trong lòng Hiểu Vân nổi lên từng gợn sóng. Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, đột nhiên nàng cảm thấy ở nơi này cũng có thứ thuộc về mình, có người cùng mình ôm ấp dựa dẫm, không hề cô đơn lẻ loi. Nhìn Triển Chiêu, Hiểu Vân trăm mối ngổn ngang mà gật đầu: “Được, ta đồng ý.”

Lúc này, cách đó không xa lại một loạt tiếng pháo truyền đến, âm thanh huyền ảo vang khắp trời, không khí ngày hội ở khắp nơi. Hai người trong phòng nhìn ra bên ngoài, rồi nhìn nhau cười.

Hôm nay thật đúng là ngày lành. Gặp được Văn Hồng Ngọc cũng là người xuyên qua; cùng Triển Chiêu cởi bỏ khúc mắc, vết thương trên người lại chuyển biến tốt. Mọi thứ đều đang dần trở nên tốt hơn. Ngày mai là tân xuân, quả nhiên là năm mới không khí mới.

Đêm nay, Hiểu Vân mang ý cười đi vào giấc ngủ. Ngày hôm nay chính là ngày nàng vui vẻ nhất kể từ sau khi tới đây.

Từ đêm trừ tịch tới nay, trong thành đều bình an vô sự. Mấy ngày qua Khai Phong phủ quả thật là bình thuận. Chỉ chớp mắt đã trôi qua hơn mười ngày.

Mười lăm tháng giêng là ngày Tết Nguyên Tiêu, là ngày lễ quan trọng nhất trong truyền thống Trung Quốc. Ở xã hội hiện đại, người Trung Quốc ăn mừng tết Nguyên Tiêu chỉ một ngày mười lăm tháng giêng. Ở Tống triều lại khác. Từ sau khi Tống Thái Tổ hạ lệnh, sửa thời gian nghỉ lễ từ mười lăm tới hai mươi, tết Nguyên Tiêu ở Tống triều bắt đầu giăng đèn kết hoa suốt năm đêm. Bắc Tống hoàng đế cũng vô cùng thích thưởng thức hoa đăng, dưới sự chỉ trì của bọn họ, lễ hội Hoa Đăng trong Tết Nguyên Tiêu cũng ngày càng long trọng.

Bởi vậy, từ ngày mười hai tháng giêng, trong thành đã có rất nhiều người trang trí nhà cửa cho Tết Nguyên Tiêu. Rất nhiều thương gia vắt óc chế tạo đủ kiểu hoa đăng, cùng với các đạo cụ cho tiết mục múa rồng, nắm bắt cơ hội kinh doanh trong ngày Tết Nguyên Tiêu. Tới mười bốn tháng giêng, phố lớn ngõ nhỏ trong Khai Phong phủ, mỗi nhà đều đã giăng đèn kết hoa chúc mừng ngày Tết.

Trong Đông Kinh mộng hoa lục ghi lại: mỗi lần đến hội hoa đăng, dọc đường phủ Khai Phong, vạn chiếc đèn màu chồng lên như núi, ánh sáng từ đèn hoa đăng vàng xanh xen lẫn, cùng nhau khoe sắc. Thiếu nữ kinh đô vừa hát vừa múa, vạn người vây xem. “Du khách tập trung ở hai bên đường trên phố, kỹ thuật dị năng, ca múa tạp kỹ, múa lân, tiếng nhạc rộn rã hơn mười dặm.” Phố lớn ngõ nhỏ, trà phường tửu quán đều rực rỡ ánh đèn, chiêng trống rộn ràng, pháo hoa cùng nổ, trăm dặm đèn đuốc không tắt. Tô Đông Pha cũng từng có văn: “Nhà nhà thấp đèn, chón chón sinh ca.” Bởi vậy có thể biết, lễ hội ở Khai Phong phủ rầm rộ thế nào.

Ngày thượng nguyên⁽¹⁾, Triệu Trinh vào ban ngày, dẫn một ít cận thần đến đại Tướng Quốc Tự dâng hương, cầu phúc cho thiên hạ. Buổi chiều thiết yến ở ngự lâu, cùng cận thần đối ẩm. Bao đại nhân tất nhiên phải đi, vì thế cả ngày hôm đó hầu như không có bao nhiêu thời gian ở trong phủ nha. Đáng thương cho Bạch Ngọc Đường, tuy rằng đang thời gian nghỉ ngơi, nhưng phải đi theo bên cạnh Bao đại nhân, gần như một tác không rời. Về phần Triển Chiêu? Hoàng thượng ban thưởng ngự phong Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, đã nhiều ngày thật sự là ngự tiền, bị triệu hồi đến bên cạnh Hoàng Thượng.

Ngày Tết Nguyên Tiêu, Triển Chiêu không ở bên cạnh, hơn nữa Hiểu Vân đã nhiều ngày không gặp hắn, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, không khỏi thờ dài. Lại nghe nói bên ngoài náo nhiệt, liền năn nỉ Công Tôn Sách cho nàng ra ngoài đi dạo một chút. Cũng may nửa tháng qua, vết thương của nàng đã khô phục khá nhiều, Công Tôn Sách đồng ý cho nàng đi cùng vợ chồng Văn Hồng Ngọc cùng Tiểu Thúy ra ngoài ngắm đèn dạo phố.

Trượng phu của Văn Hồng Ngọc, là Đường Thực đương nhiệm môn chủ Đường môn, bởi vì lo lắng cho thê tử ở xa, liền bỏ qua công việc trong môn phái, ngàn dặm xa xôi từ Thục Sơn tới kinh thành từ hai ngày trước. Đường Thực năm nay ba mươi tuổi, ở thời đó không tính là tuổi trẻ, nhưng bộ dáng tốt nên thoát nhìn đặc biệt trẻ trung. Hơn nữa khuôn mặt tuấn lãng, dáng người cao ráo, cũng là một người ngọc thụ lâm phong khiến người khác phải chú ý. Vậy

nên đi trên đường lớn, cho dù dòng người đông đúc, cũng không ít người nhiều lần quay đầu lại nhìn, nghĩ chân ngấm nghĩa.

Vì Hiểu Vân có thương tích trong người, để tránh bị người khác đụng phải, Văn Hồng Ngọc cùng Tiểu Thúy hai người đi cạnh hai bên nàng, cẩn thận che chở, không rời nửa bước. Cho nên Đường Thực đi một mình, liền có mấy nữ tử dừng cảm tới gần bắt chuyện với hắn, khiến Đường Thực vô cùng bất đắc dĩ. Văn Hồng Ngọc lại không để ý, ngược lại nhìn trượng phu của mình bị nữ nhân xán tới gần trở nên quần bách giống như xem kịch vui.

Hiểu Vân thấy tình hình này, liền trêu chọc: “Chồng cô “trêu hoa ghẹo nguyệt”, cô còn ở đó mà vui vẻ!”

Văn Hồng Ngọc liếc mắt nhìn Hiểu Vân, cười sáng giọng. “Cho cô ra ngoài xem hoa đăng, hay là xem người thế?”

Hiểu Vân cười lớn, không để ý tới hai vợ chồng bọn họ nữa, chuyên tâm quan sát mấy trò chơi nàng chưa từng xem qua. Những trò tạp kỹ ảo thuật ở thời này rục rờ muôn màu, tuy nàng thấy không có nhiều hàm lượng kỹ thuật, nhưng lúc này xem được, lại có một phen tư vị khác. Mà những tiết mục chứa nhiều kỹ thuật kỳ lạ, có các loại tạp kỹ, âm nhạc, đánh vòng, xúc xúc, cầm sào đi dây, nuốt kiếm thép, tiểu dũng sĩ, phun nước ngũ sắc, đánh bi đất, chế thuốc, xiếc khí, cá nhảy qua dao, điều khiển ong bướm các loại. Thật nhiều trò đa dạng, nhưng sau này đều đã sắp thất truyền, nay Hiểu Vân gặp được xem thật thích. Một chuyến đi này, thật sự khiến nàng được mở mắt.

Trên đường người đến người đi, như dòng nước chảy, ngày thường con đường thoạt nhìn coi như rộng rãi, giờ phút này lại trở nên chật chội khác thường. Chẳng qua con đường có ba bốn trăm thước, đi một chút lại dừng, chốc lát đã mất nửa ngày. Mắt thấy dòng người càng lúc càng đông, bốn người liền dừng lại ở một quán ăn nhỏ, ngồi xuống ăn vài thứ.

Trên đường người đông, trong quán người cũng đông, kín đặc cửa hàng, chỉ còn lại một cái bàn trống cuối cùng. Mấy tiểu nhị ở trong phòng đi qua đi lại thét lớn, đầu đầy mồ hôi. Cũng may bọn họ bốn người, đều là tuấn nam mỹ nữ, khiến người ta để ý. Bọn họ vừa ngồi xuống, chốc lát sau đã có tiểu nhị tới bàn tiếp đón.

“Bốn vị khách quan, muốn ăn cái gì?”

Hiểu Vân có chút cao hứng, nghe tiểu nhị hỏi liền đáp: “Mười lăm tháng giêng, đương nhiên là phải ăn Nguyên Tiêu rồi!”

Lời này vừa nói ra, Đường Thực Tiểu Thúy đều sừng sốt, tiểu nhị kia gãi đầu, bộ dáng khó xử: “Vị khách quan này, trong quán chúng tôi không có món Nguyên Tiêu đó!”

Hiểu Vân kinh ngạc, có chút khó hiểu, ngày mười lăm tháng giêng, phương nam người ta nói ăn bánh trôi, phương bắc nói ăn Nguyên Tiêu, hẳn là như vậy,

sao lại không có Nguyên Tiêu chứ? Nàng đang định nói chuyện, lại bị Văn Hồng Ngọc kéo tay áo. Hiểu Vân thấy Văn Hồng Ngọc nháy nháy mắt với mình, không nói gì nữa.

“Tiểu nhị, cho chúng ta bốn bát Phù Viên Tử⁽²⁾.”

Nghe Văn Hồng Ngọc nói vậy, Hiểu Vân mới nhớ ra. Nàng đã quên mất, lúc này chưa có cách gọi “Nguyên tiêu”, thứ bọn họ ăn đều gọi là “Phù Viên Tử”. Mãi tới Minh triều mới đổi thành “Nguyên tiêu”. May có Văn Hồng Ngọc nhắc nhở, nếu không, nàng chắc phải ăn lương khô rồi.

Tiểu nhị đi rồi, bốn người không có việc gì bắt đầu nói chuyện phiếm. Vị trí Hiểu Vân ngồi quay lưng về phía cửa, vừa đúng lúc nhìn dòng người đi lại không ngừng bên ngoài. Thấy dòng người liên tục đều đi về một hướng, nhưng không ai đi về hướng nam, không khỏi cảm thấy tò mò, liền mở miệng hỏi: “Vì sao bọn họ đều đi về hướng kia? Ở đó có gì đặc biệt sao?”

Tiểu Thúy kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, “Tiểu thư! Cô không biết sao?”

Hiểu Vân không hiểu, nàng phải biết à?

“Tiểu thư, bên kia là Ngự lâu đó! Hoàng Thượng thiết yến ở trên đó, Bao đại nhân cũng đi mà.”

“... Điều này ta biết, nhưng vì sao bọn họ...”

“Tiểu thư, ngươi quên rồi sao? Hàng năm vào Tết Nguyên Tiêu, Hoàng Thượng đều ban thưởng hoa đăng cho dân chúng tới xem ở Ngự lâu, cho nên rất nhiều người tranh nhau tới đó muốn nhìn thấy Thánh nhan, được Hoàng Thượng ban đèn.” Tiểu Thúy có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài. Đây chính là chuyện trong kinh thành không ai không biết, không ai không hiểu. Tiểu thư nhà nàng thật sự càng ngày càng kỳ quái.

Thì ra là thế... Hiểu Vân bưng tỉnh, nhưng mà, không phải nàng quên, mà căn bản là nàng không biết, có điều, nàng vẫn ngượng ngùng cười với Tiểu Thúy: “Ta quên mất.”

Văn Hồng Ngọc lần đầu đến kinh thành, nghe được chuyện này liền ồn ào muốn đi nhìn một chút. Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nàng thường xuyên nhìn thấy trong TV, nhưng Đại hoàng đế Tống Triều, nàng còn chưa gặp đâu. Mà Hiểu Vân bởi vì mấy ngày không gặp Triển Chiêu, nghĩ hẳn lúc này nhất định đang ở bên cạnh Triệu Trinh, nên cũng nói muốn tới nhìn. Đường Thực sủng ái thê tử, cũng chiều theo nàng. Nhưng mà nhìn dòng người trên đường, cũng không thể khinh thường. Cũng may Văn Hồng Ngọc cùng Đường Thực khinh công đều lợi hại, bọn họ để lại Tiểu Thúy trong quán ăn, hai người thi triển khinh công mang theo Hiểu Vân “bay” qua đám người, thuận lợi tới bên dưới Ngự lâu.

Ghi chú:

1. Ngày thượng nguyên: Tên gọi khác của ngày rằm tháng Giêng.

2. Bánh Nguyên Tiêu hay Phù Viên Tử: Nguyên Tiêu làm bằng gạo nếp, hoặc không nhân, hoặc có nhân. Nhân bánh bao gồm các nguyên liệu: Đậu, đường, quả sơn trà... Khi ăn, đều có thể nấu, rán, luộc, chiên, hấp. Ban đầu, mọi người gọi món ăn này là “Phù viên tử” (浮圆子: Tròn nổi trên nước), sau này gọi là “thang đoàn” (汤圆: bánh trôi) hoặc “thang viên” (汤圆: bánh trôi), đây là phát âm tương tự của từ “Đoàn viên”.